

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Responsio Ad Accusationes Quibus De Mala Doctrina
Accusatur Apud S. Sedem Florentius De Cocq Ecclesiae S.
Michaëlis Antverpiæ Ord. Præmonstrat. ... In Libello, Cui
Titulus: Propositiones per Belgium ...**

Cocq, Florentius de

Lovanii, 1693

Responsio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40343

dicendo ad hoc, ut ne quidem venialiter peccetur, necessariam esse charitatem; id est, aliquem affectum charitatis in Deum, seu affectum amoris Dei casti; quæ tamen non sit necessariò charitas strictè & propriè dicta, sive hominis cum Deo amicitia.

Neque enim tam vecordes sumus, ut dicamus, fidem informem, spem, timorem gehennæ, & alios actus, quibus peccatores utiliter disponuntur ad justitiam, & *mortuos esse dicamus, & peccati labe adspersos*; quos S. Tridentina Synodus declarat esse utiles, esse impulsus Spiritus S. disponere ad justificationis gratiam &c. Quin potius in iisdem actibus (tamen in peccatore, ac proinde sine charitate perfectâ) charitatem aliquam imperfectam, seu affectum aliquem amoris Dei casti exigimus.

Dicimus ergo dictâ Propositione, quod ut homo ne quidem venialiter delinquat, debeat actionem suam referre in Deum tamquam ultimum finem, idque per affectum aliquem saltem imperfectæ charitatis: aliàs actio erit mortua, quia defectuosa juxta dicta ad accusationem præcedentem; & peccati labe adspersa, ob defectum debitæ relationis juxta dicta ibidem.

A C C U S A T I O V.

Non indigemus gratiâ, ut orare possimus, sed ad orandum. Parte 4.
Artic. 2.
Propos. 33.
Florentius de Cocq. in principiis totius Theologia
pag. 772.

R E S P O N S I O.

Nescio, quo studio, aut zelo accusatores nostri hanc Propositionem à cætero contextu, & sensu sejunctam & separatam accusaverint. Dico enim loco citato in hunc modum ad objectionem mihi formatam: respondeo, *non indigemus gratiâ, ut orare possimus, sed ad orandum*: & continuò subd. di. *ibid. posse enim bene agere, naturæ est hominis: bene agere autem, gratiæ est fidelium. Unde si illud, SINE GRATIA, afficiat POSSE, falsum est: etiamsi verum sit, si referatur ad ORARE, CONVERTI, quæ sine gratiâ non fiunt. Ut quid hunc contextum placuit accusatoribus nostris studiosè truncare, & omittere?*

Pateat igitur ex ipso contextu, me per *posse* hic intelligere potentiam illam remotam, qua homo naturæ rationalis per intellectum & voluntatem capax sit, & *possit* orare, *possit* credere, etiam sine gratiâ: etsi sine gratiâ oraturus sit nunquam; non secus, ac in homine agnoscenda est potentia

videndi, etiam sine lumine, seu lumine absente; etsi sine lumine nunquam sit visurus.

Docuit me doctrinam hanc S. P. Augustinus dicens c. 5. de prædestinatione SS. *Posse habere fidem, sicut posse habere charitatem, naturæ est hominum: habere autem fidem, quemadmodum habere charitatem, gratiæ est fidelium.*

Docuit me idem Discipulus hujus S. Doctoris S. Fulgentius, qui de gratia Christi cap. 22. & 23. docet, hominem naturaliter posse credere, in eo quod naturam habet credulitatis fideique capacem; & tamen gratiæ dono credendi virtutem recipere, quam amisit. Ubi *posse credere*, naturæ tribuit: credere autem, seu *credendi virtutem* assignat gratiæ.

Et S. Thomas 2. 2. q. 2. art. 5. docet, quod si in potestate hominis esse dicatur aliquid excluso auxilio gratiæ; sic ad multa tenetur homo, ad quæ non potest sine gratia reparante, sicut ad diligendum Deum &c. Ubi supponit S. Doctor, quod homo varia possit, & debeat, quæ tamen possit sine gratia reparante.

Est ergo in homine quoddam *posse remotum*, & quoddam *posse proximius*; quod & ipse S. Augustinus subindè insinuat: dum lib. de spiritu & lit. c. 30. docet, credere esse in potestate nostra; puta, quod homo per liberum arbitrium habeat potentiam remotam, quâ possit per gratiam deindè adjutus credere; unde illud *posse credere*, seu *posse habere fidem* alibi assignat naturæ hominum. Aliam verò potentiam proximam credendi v. g. ubique gratiæ assignat ipse gratiæ vindex acerrimus.

Potentia ergo remota de naturâ surgit, proximior surgit de gratia.

Nec est, quod Accusatores nostri (ut aliàs) nobis objiciant Concilium Trid. quod Sess. 6. Can. 3. dicit: *Si quis dixerit sine præveniente Spiritus S. inspiratione, atque ejus adjutorio hominem credere, sperare, diligere, ac pœnitere posse sicut oportet, ut ei justificationis gratia conferatur, anathema sit.* Non enim illud, *sine præveniente Spiritus S. inspiratione, atque ejus adjutorio*, afficit *to posse* (remotum scilicet juxta jam dicta) sed afficit *ipsum credere, sperare, diligere, ac pœnitere*, & quidem *sicut oportet*; ut ei justificationis gratia conferatur: quod indubiè non fit, aut fieri potest sine speciali Dei gratia.

A C C U S A T I O VI.

Parte 4.
Artic. 3.
num. 16.

Omnis omninò gratia natura lapsa aliquo respectu est efficax, scilicet respectu effectûs, ad quem proximè datur: nec aliqua est merè sufficiens. Et additur ita in terminis Florentius de Cocq in principiis Theolog. pag. 368.

R E S.